

Arrest

nr. 188 532 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexues). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 19 maart 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van VAN THIELT KAREN, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[H.R.] geboren te Ararat op [...], nationaliteit Armenië

+ kind:

[K.A.M.] geboren te Leuven op [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd en betekend op 12/10/2012.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre gericht tegen het inreisverbod

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien aan twee voorwaarden is voldaan:

- vooreerst dient hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden;
- daarnaast moet de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert. Dit voordeel moet in principe meer zijn dan de genoegdoening verbonden met het onwettig horen verklaren van de bestreden beslissing (RvS 24 juni 2014, nr. 227.847; RvS 19 juni 2014, nr. 227.761).

2.2. Er blijkt dat het inreisverbod op 21 januari 2013 werd gegeven voor een duurtijd van drie jaar. Dit inreisverbod werd op 19 maart 2013 betekend aan de verzoekende partij. Conform artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Bijgevolg liep het inreisverbod tot 19 maart 2016.

Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoekster bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat de termijn van het inreisverbod ondertussen is verstreken en verzoekster aldus niet meer onder de gelding van dit inreisverbod valt.

De raadvrouw van verzoekster stelt ter terechtzitting dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omwille van het bestaan van dit inreisverbod, zodat de grond van deze 9bis-beslissing komt te vervallen indien het inreisverbod uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. De raadvrouw besluit dat verzoekster aldus nog een belang heeft bij het beroep gericht tegen het inreisverbod.

Het voordeel dat verzoekster beoogt is er in casu enkel in gelegen een andere beslissing dan de thans bestreden beslissing te horen nietig verklaren. Gezien het verstrijken van de termijn van het inreisverbod, volgt uit dit betoog dat het beoogde voordeel in casu niet langer rechtstreeks verbonden is aan het verdwijnen van het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer, maar enkel aan het horen gegrond verklaren van een middel.

Dergelijk belang om het bestreden inreisverbod onwettig te horen verklaren heeft slechts een onrechtstreeks karakter dat niet valt binnen de grenzen van het vereiste belang en bovendien hypothetisch is.

Het weze benadrukt dat dit bestreden inreisverbod inmiddels in de tijd is uitgewerkt en op zich geen rechtsgevolgen meer sorteert. Decisief bij het vaststellen van een actueel belang is dat de bestreden beslissing de rechtstoestand van verzoekster nog beïnvloedt, hetgeen in casu niet blijkt, zodat de vernietiging van het bestreden inreisverbod haar derhalve geen rechtstreeks voordeel oplevert.

Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze geen nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon indienen na het verstrijken van de geldigheidstermijn van het bestreden inreisverbod. De raadvrouw maakt geen melding van enige belemmering die het indienen van een nieuwe aanvraag zou hebben verhinderd.

Het vereiste actueel en rechtstreeks belang wordt niet aangetoond.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (sic). Het middel wordt toegelicht als volgt:

“4.1.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat verzoekende partij een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Dat in het kader van deze aanvraag aan verzoekende partij een beslissing tot onontvankelijkheid werd betekend.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet definitief is, gelet op het ingestelde annulatieberoep (stuk 3).

- 4.2.1.

Dat, indien het verzoekschrift tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing van de medische regularisatieaanvraag wordt nagelezen, tot de vaststelling dient gekomen worden dat verzoekende partij het slachtoffer is van de verkeerde, té restrictieve toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen stereotype is, doch ook de beoordeling is te restrictief, aangezien er enkel een toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. is gebeurd.

Dat artikel 9ter Vreemdelingenwet echter ruimer is, hetgeen in recente arresten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

Dat het dan ook waarschijnlijk is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing genomen in het kader van de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij zal vernietigen.

Dat verzoekende partij tot op heden in behandeling is voor haar aandoening.

- 4.2.2.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays"

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied. De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf. Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casu zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Dat er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 sexies wordt verwezen, uitdrukkelijk staat 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag../'

Dat deze zinsnede op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aantoont (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

- 4.2.3.

Dat in Armenië verzoekende partij geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. Dat in Armenië de gezondheidszorg beperkt is en niet voor éénieder toegankelijk.

Dat, indien verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, verzoekende partij het risico loopt bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Dat het artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.4.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier gewag wordt gemaakt van de medische problematiek van verzoekende partij. Dat bij gebreke aan enige verwijzing slechts kan afgeleid worden dat de medische problematiek van verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing. Dat verwerende partij de formele motiveringsplicht schendt.

4.3.

Dat in casu niet volstaat om te argumenteren dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid zou zijn.

Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet immers ruimte laat om af te wijken van deze zogenaamde gebonden bevoegdheid: 'onverminderd meer voordelige beooglingen vervat in een internrightongg verdrag..'

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus de wettelijke verplichting heeft teneinde humanitaire, medische aspecten te beoordelen bij de aflevering van een bijlage 13 sexies.

4.4.

Dat aangaande het inreisverbod van drie jaar dat aan verzoekende partij wordt opgelegd dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12/10/2012, aangezien enerzijds tegen deze beslissing hoger beroep werd aangetekend en verzoekende partij het resultaat van de procedure alhier wenste af te wachten en anderzijds omwille van de medische situatie van verzoekende partij (en de behandeling die zij tot op heden krijgt) zoals onder punt 4.2. aangehaald werd.

Dat de medische situatie van verzoekende partij een specifieke omstandigheid uitmaakt waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar, het geenszins volstaat te verwijzen naar een eerdere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd.

Dat de duurtijd van drie jaar de maximale termijn is die kan opgelegd worden overeenkomstig artikel 74/11, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet, doch dat het geenszins kan aanvaard worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds automatisch de maximale termijn oplegt.

Dat artikel 74/11, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat 'de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval'.

Dat de keuze voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar aldus dient gemotiveerd te worden. Dat een verwijzing naar één van de gevallen voorzien in artikel 74/11 onvoldoende is.

Dat de opgesomde gevallen in artikel 74/11, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet er enkel toe kan leiden dat een inreisverbod (rekening houdende met de specifieke omstandigheden van elk geval) opgelegd worden, doch dat dit geenszins volstaat om onmiddellijk, zonder enige verdere motivering de maximale termijn van drie jaar op te leggen.

Dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar een onredelijke maatregel is. gelet op de aanvaardbare reden in hoofde van verzoekende partij om geen gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het voor verzoekende partij dan ook geenszins duidelijk is waarom haar een inreisverbod van de maximale duurtijd van driejaar wordt opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de formele motiveringsplicht schendt.

4.5.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

3.2. Het middel wordt enkel onderzocht in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat zij pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan het is gegeven.

Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden.

Vervolgens wordt verwezen naar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en wordt verzoekster een termijn voor vrijwillig vertrek van 7 dagen verleend. Daarbij wordt uiteengezet dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere verwijderingsbeslissing gevolg heeft gegeven. Met name heeft zij nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 oktober 2012.

3.3. Verzoekster wijst er op dat zij een aanvraag om machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 27 maart 2012. Deze aanvraag werd op 10 september 2012 onontvankelijk verklaard.

Verzoekster stelt dat hiertegen een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad zodat de beslissing tot onontvankelijkheid niet definitief is. Zij voegt een kopie van het verzoekschrift toe aan het thans voorliggende verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen rolnummer meedeelt. Bovendien blijkt bij nazicht dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, er geen beroep aanhangig werd gemaakt dat is gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 september 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in kennis werd gesteld van deze laatst genoemde beslissing op 21 september 2012. Aangezien de beroepstermijn van 30 dagen voorbij is en hiertegen geen beroep werd ingediend, is de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 wel degelijk definitief geworden.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat een verkeerde, te restrictieve toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemaakt, volstaat het erop te wijzen dat deze kritiek in wezen is gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 en geen betrekking heeft op het bestreden bevel, zodat deze in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster stelt dat er geen verwijderingsbeslissing kan worden genomen of uitgevoerd wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet definitief is geweest en dit op straffe van schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds vastgesteld, is de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 wel definitief zodat het betoeg van verzoekster feitelijke grondslag ontbreekt.

Verder houdt verzoekster voor dat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in de verwijderingsbeslissing. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde rekening hield met de medische problemen van verzoekster, zoals uiteengezet in de aanvraag om verblijfsmachtiging van 27 maart 2012 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze medische problemen werden vervolgens beoordeeld en op 10 september 2012 werd de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Hiertegen werd geen beroep ingediend zodat deze beslissing definitief is geworden. Ten slotte past het erop te wijzen dat verzoekster op 16 januari 2013 een volgende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die op 21 januari 2013 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing tot onontvankelijkheid ging gepaard met de thans bestreden beslissing, genomen op dezelfde datum. Evenwel werd tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 16 januari 2013 geen beroep ingesteld.

In het licht van de beslissingen tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 en 21 januari 2013, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde de medische problemen nogmaals moest beoordelen en/of omtrent deze medische problemen moest motiveren in de bestreden beslissing. De juridische en feitelijke redenen van de beoordeling op grond waarvan de medische problemen niet werden weerhouden, zijn immers terug te vinden in de beslissingen tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 en 21

januari 2013 waarvan verzoekster kennis had en die niet werden aangevochten. Verzoekster toont niet aan dat er in casu nog andere of nieuwe medische elementen voorlagen, die noopten tot een beoordeling of een motivering in het kader van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt dat rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen, omdat artikel 7 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt "*onverminderd meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag*", herhaalt de Raad dat, voorafgaand aan het bestreden bevel van 21 januari 2013, rekening werd gehouden met de medische problemen van verzoekster die werden beoordeeld in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die niet werden weerhouden. Hieruit volgt dat de gemachtigde bij het geven van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheids-toestand en daarbij horende hogere rechtsnormen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst verzoekster erop dat zij heden in behandeling is voor haar aandoening, dat zij in Armenië geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen, daar de gezondheidszorg er beperkt is. Indien zij België moet verlaten, dan loopt zij een risico te worden blootgesteld aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Met dit zeer summiere betoog, dat niet wordt geconcretiseerd noch gestaafd met enige begin van bewijs, en de loutere verwijzing naar de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijft verzoekster, in het licht van beslissingen tot onontvankelijkheid van 10 september 2012 en 21 januari 2013 die definitief zijn geworden, in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren van ernstige en zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Verzoekster stelt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), betekend op 12 oktober 2012 omdat zij hertegen beroep heeft aange-tekend en het resultaat van de procedure alhier wenst af te wachten alsook omwille van haar medische situatie. Er weze aan herinnerd dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een annulatieberoep geen 'automatische' schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort bijgevolg de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een verwijderingsbeslissing ten aanzien van de vreemdeling wordt genomen. Verder stelt de Raad vast dat het beroep tegen het bevel betekend op 12 oktober 2012 werd verworpen bij arrest nr. 97 701 van 22 februari 2013, wegens afstand van het geding.

Op 26 mei 2014 werd verzoekster tevens in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat ook tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend zodat voornoemde beslissing definitief en uitvoerbaar is geworden.

3.5 In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat het bestreden bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd of de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet miskent. Dat verzoekster niet regelmatig in het Rijk verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel betekend op 10 oktober 2012, wordt niet betwist of weerlegd en vind steun in het administratief dossier. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 62 en 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door het bestreden bevel werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvanke-lijk. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ten slotte niet aannemelijk gemaakt. Het middel, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is voor het overige ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES